

Пресвитер Добрейшо!

Сънуваше ли? Какво диреше духовникът тук? Кой го бе изпратил? Защо?

Ръцете и краката му отмаяха, сякаш се бе дигнал от дълга, тежка болест. Какво щеше да чуе? За кого? Искаше му се никога вестителят да не отваря уста. Да замръзне там, да пусне корен и да не се подвижи от мястото си. Ала пресвiterът падна на колене пред него, сълзи избликнаха в отчаяните му очи. Той дигна несмело ръка към царя, сякаш просеше милост, че ще каже такива страшни словеса:

– Царица Анна почина!

И закри лице, сведе чело до земята.

Никой не смееше да диша. Като каменни изваяния всичводите стояха на местата си, безсилни да надвият обхваналото ги вълнение. Като че някоя тежка ръка бе запечатала устата им, та не можеха да изтръгнат от сърцето си нито една дума, нито една въздышка. Никой не смееше да погледне царя в лицето. Само войводата Драгота и катапан Димитри успяха да се окопят, приближиха до него, готови да прострат ръце, да го подкрепят, да му помогнат да изживее жестоката вест.

Иоан Асен стоеше неподвижен. Като че ли не можеше да разбере какво са му казали, какво се е случило.

Изведенък целият български стан се възбуди, изпълни се с глух глъч и прирени стъпки, вестта минаваше от уста на уста, някои не можеха да повярват, други падаха на колене, свалиха шлемове, кръстеха се, надаваха вопли и стенания. След това около шатрите падна тежка тишина. Загълхна никој всеки шум и говор. Мълчанието скова всички уста в смъртна тъга.

Добрата царица Анна бе умряла...

Тази, която се грижеше като предана майка за народа, тази която не знаеше покой и друга радост, освен милостта си към болни, сиромаси и недъгави. Тази, която нямаше по-горещ копнек от